

Fortolkning af denne Bestemmelse, hvis man traf en anden Afgjørelse Maret efter ved en ny Finantslov. Naar Theaterloven indeholder den af mig citerede Forstrift, kan der vistnok ikke derved være sigtet til en Afgjørelse for et enkelt Finantsaar, men Meningen maa være, at Afgjørelsen skal være vedblivende gyldig. Derfor synes det mig, at man, hvor streng end den Afgjørelse var, som ifjor blev truffen — den var saa usfordelagtig for Theatret som den kunde være — maa blive derved, efter som den nu engang er truffen, og Regjeringen har accepteret den. — Endnu vil jeg tillade mig en enkelt Bemærkning ligeoverfor det høist mærkelige Forslag, der er stillet af det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther). Efter min Mening er det meget uheldigt, naar et enkelt Medlem stiller Forslag af den Art, Slike Forslag maa helst komme fra Regjeringen og i Nødsfald fra Finansudvalget; men det er virkelig utvrigt og uheldigt, naar et enkelt Medlem paa den Maade stiller sig op som Belgjører for Skolelærerne.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Fischer): Det første Forslag, jeg skal tillade mig at omtale, er det under Nr. 44, nemlig det af mig stillede Forslag om Forhøjelse af Medhjælpssummen. Svad dette Forslag angaar, gav den ærede sidste Læser nogle Dphlysninger, som jeg tror ikke vare uden Interesse. Det har efter hans Udsagn i sin Tid været Udvalget paafaldende, at man kunde reducere Personalet i Kirke- og Undervisningsministeriet saa yderligt, som det skete ved den sidste Lønningsslov af 1871. Sa, jeg kan meget godt forstaa, at det kan have været Udvalget en Overraskelse, og jeg maa tilstaa, at jeg endnu ikke er kommen saa vidt, at jeg begriber, hvorledes det er gaaet til. Ærede Medlemmer ville vistnok erindre, at Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet aldrig har været berømt for hurtig Forretningsgang, og særlig har dette gjældt om Alt, hvad der hører til de geistlige Sager. Et meget bekjendt Ordsprog vidner noksom om, at Forretningssagen her er temmelig sen, men hvorledes bødede man da paa denne Sænderægtighed ved Lønningssloven? Derved, at man inddrog Departementschefen og den ene Fuldmægtig! Ser jeg nu hen til en anden Del af Ministeriet, den Del, som behandler Almueskolevæsenet, har der i sin Tid været en Over-skoleinspektør, som har varetaget disse Sager, og efterat man har inddraget denne Post, har man havt en Kontorchef til at styre dem, men heri skete ogsaa en Forandring, og hvilken var den? At man inddrog Kontorchefsposten. Almueskolevæsenet skal herefter besjerges ved en Fuldmægtig og et Par Assistentter med Udsigt til, at man, naar Kontorchefen gaar af, kan faae et Expeditionssekretærhonorar istedetfor ham. Hvorledes man skal komme ud af det dermed, begriber jeg slet

ikke; men hvad der især maa være en Minister trykkende er de idelig og idelig tilbagevendende Grundringer om, at der under det geistlige Departement henstaar gamle Sager, som ikke ere expederede. Jeg kommer sjeldent ind her i Salen, uden at et eller andet Medlem rykker mig for en gammel, uafgjort Sag. Jeg har strax efter, at jeg tiltraadte Ministeriet, ladet det være mig magtpaaliggende at anstrenge Kræfterne til det Yderste, for at bringe en anden Forretningsgang ind, for om muligt at oprette, hvad der var forsvundet fra Fortiden, og jeg har overført en Assistent fra et Kontor, hvor jeg troede, at Forretningerne med Anstrenge nogenlunde kunde lade sig udføre af det øvrige Personale, til det geistlige Departement; men det er ikke muligt at oparbejde de gamle Sager, de hvile idelig og idelig som en trykkende Byrde. Jeg har saalænge, som det var mig muligt, opsat at komme til Rigsdagen med Forlangende om Bevilling; men jeg har ikke kunnet opsætte det længer end til Finantslovens 2den Behandling, og jeg siger nu til de ærede Herrer, at Sagerne ikke kunne ventes tilbørlig expederede med de Kræfter, der haves. Jeg begjærer den overmaade moderate Forhøjelse af 3,000 Kr. til den Medhjælpsum, der er stillet til Raadighed, men vil man ikke bevilge den, er jeg uden Ansvar i saa Henseende; jeg har gjort, hvad jeg kunde. — Den sidste ærede Læser mindede om, at det er mærkvaerdigt, at den eneste Departementschef, Ministeriet har, maa varetage andre Forretninger. Sa desværre, siger jeg, er det saa; men jeg har overtaget Ministeriet med den Ordning, og det har trods alle Anstregelser ikke været mig muligt endnu at bringe nogen anden tilveie. At min Opmærksomhed er henvendt derpaa, og at jeg skal benytte den første Leilighed, der gives, ligger ganske simpelt deri, at det netop i allerhøieste Grad vil være i min egen Interesse. Med Hensyn til hvad det ærede Medlem sagde om Centralisation og Decentralisation, da er det Udtaleser, man overmaade let kan bruge, naar man ikke i det Enkelte paaviser, hvad de betybe. Det Exempel, det ærede Medlem hentedede fra Stilene ved Høiskolerne, tror jeg ikke rammer ganske; thi jeg skulde huske meget feil, om det er en ny Bestemmelse, og det at gjennemse disse Stile er et Diebliks Sag. Det kan man gjøre, og det kan jeg gjøre, uden at det i mindste Maade forsiner Forretningerne. Ministeriet har meget saa Midler til at komme til Kundskab om, hvorledes det egentlig staar paa Høiskolerne; men det bærer ikke desto mindre Ansvar for, hvorledes Pengene anvendes, og naar Ministeren nu gjør Noget for at øve en Kontrol, om end i en nok saa indskrænket Form, skulde man ikke omtale dette, som slet er af den ærede sidste Læser. — Ved Vædringsforslaget under Nr. 45 skal jeg ikke dvæle, da det er tiltraadt af Udvalget. — Vædringsforslaget under Nr. 46 er ligeledes til-